

bốn năm, một điệp viên C.I.A. bị thộp cổ ở gần điện Cẩm Linh, nghĩa là ở khu vực được canh phòng vô cùng cẩn mật vậy mà vẫn trốn thoát nổi vì ngay sát điện Cẩm Linh có một khu vực tối thui, thừa cơ xe cây rề rề chạy qua đã nhảy vào hẻm.

Thành tích này vẫn chưa ký lạ bằng thành tích của một nhân viên giao liên MI-6, một thời gian sau ngày thủ tướng Kút Sếp bị cất chức. Y cũng bị bắt và vùng chạy. Bị đuổi theo ráo riết y xông bừa vào một chung cư. Chẳng may cho y, chung cư này là của nhân viên trung cấp KGB, nghĩa là y đã đại dột chui đầu vào rọ. Chung cư này chỉ có một lối ra vào độc nhất, công an bèn chặn cứng lại rồi yêu cầu từng gia đình lục soát các phòng trong phạm vi của mình. Sau một giờ đồng hồ lục soát, không ai khám phá ra nơi ẩn núp của gã giao liên MI-6 Công an yêu cầu lục soát lần thứ hai, nhưng cũng như lần đầu, vô ích vẫn hoàn vô ích.

Cực chẳng đã, Công an phải đích thân lục soát. Nhưng cũng chẳng tìm thấy Các ông bị KGB có nhà trong chung cư không tiếc lời mắng nhiếc họ cho rằng công an trông gà, hóa cuốc, không lý một tay sai của địch lọt vào chung cư gồm toàn gia đình mật vụ mà trốn thoát, trừ phi hẳn có pháp thuật biến thành chim...

Công an đành tổ chức lục soát ở các chung cư kế cận, và cũng xối hồng bồng không. Ngày thứ tư,

công an vừa kết thúc công cuộc tìm kiếm thì gã giao liên MI-6 đang hoảng từ chung cư KGB đi ra, thân nhiên gổ gót giày trên vỉa hè. Khi hẳn trở về Luân Đôn và báo cáo lên ông tổng giám đốc, sự thật mới được hé lộ. Thì ra trong suốt ba ngày, và ba đêm hẳn nằm trong phòng ngủ và trên giường ngủ của một... bà thiếu tá KGB. Mật vụ KGB gồm nhiều nữ nhân viên, phần đông phục vụ tại các cơ quan trung ương, chuyên về hành chính, hậu cần. Trong phút liều mạng, gã giao liên MI 6 ào vào phòng người đẹp, vàng, bà thiếu tá KGB còn trẻ, khá đẹp, chồng bà là một cụ thiếu tướng gần lục tuần. Xuân xanh bà mới trên 30, bà lại là mỹ nhân nẩy nở, và sung sức, ông chồng ở nhà mà bà còn lạnh lẽo, thèm khát như điên, hưởng hồ ông chồng thiếu tướng lại đi vắng hơi lâu.

Thằng cha ML6 kèm bà thiếu tá đúng 7 tuổi, thân hình hẳn vừa cao lại vừa to ngang, mặt mũi hẳn lại mũm mĩm như dưa trẻ trong áp-phích quảng cáo của các công ty sữa bột, vì vậy gặp hẳn bà thiếu tá quên hết. Hẳn làm cho bà dè dặt nên khi công an vào gõ cửa phòng bà hùng hổ, mắng như tát nước vào mặt. Rốt cuộc, không chú công an nào dám vào phòng bà trong khi gã đẹp trai ML6 cuộn tròn trên giường, áo quần vứt lung tung dưới đất.

Điệp viên được đàn bà che chở trong phòng

ngủ là thường, trong đại chiến thứ hai hàng chục vụ tương tự đã xảy ra, nhưng đến khi gã đẹp trai MI-6 thoát nạn các tổng hành doanh điệp báo tây-phương mới biết là họ đã xét đoán sai lầm phần ứng của phụ nữ số viết. Họ tưởng phụ nữ số viết khô khan, họ không ngờ rằng phụ nữ số viết còn đa tình hơn phụ nữ tây phương nhiều lần. Từ đấy kinh nghiệm của gã đẹp trai MI-6 được phổ biến bí mật trong giới điệp viên. Sau một cuộc hội thảo với ông tổng giám đốc MI-6 Ông Hoàng đã thuật lại giai thoại này cho tôi nghe. Nguyên Hương đang ngồi bồng vừng vắng đứng dậy, ông Hoàng hỏi lý do nàng giận thì nàng đáp:

— Thưa ông, tôi nghĩ rằng hậu quả của buổi mạn đàm này rất tai hại. Trong hàng triệu người đàn bà ở Liên Xô, may ra mới có một người như bà thiếu tá KGB. Văn Bình thích nhất những chuyện gì bào chữa cho tình bê tha, nghe lời ông, Văn Bình sẽ làm ầu, rồi...

Mọi người đều phá lên cười.

Xe hơi vừa lọt vào đường hẻm, tôi sực nghĩ đến gã đẹp trai tốt phước MI-6 nên cũng phá lên cười. Ngồi bên Lólô nắm cánh tay tôi, giọng kinh ngạc:

— Anh cười em hả?

Tôi bưng tỉnh mộng:

— Không.

Chiếc Tatra của cảnh sát đang nghiêng thẳng ken két phía sau tôi. Nếu thẳng không ăn, tài xế đã húc vào cổ xe tôi. Tôi cố tình dậu lại gập dề gây tai nạn, nhân tiện thừa lúc nhón nháo quạt cho bọn cảnh sát ngu xuẩn một loạt atemi. Nhưng hai tên cầm súng đã tông cửa xuống đường trước tôi. Nghĩa là trên xe có ba tên. Tôi triệt hạ hai tên cầm súng thì tên thứ ba sẽ tặng tôi một băng đạn tiêu liên. Dầu hấn bắn tôi, trong số 30 viên đạn 9 li thế nào cũng có một viên chui vào người tôi.

Vì vậy tôi phải thận trọng. Tôi quay lại dặn Faben:

— Ông cố giữ hai thằng kia lại. Tôi cần làm thịt thằng tài xế trước. Nhờ đấy, nếu chúng nghi ngờ mà lấy cớ thì khốn.

Hai tên cầm súng xi la xi lô ngoài cửa xe. Faben xô cửa bước ra. Trong khi ấy tôi đã tiếm lại chiếc Tatra dậu dinh phía sau. Tên tài xế ló đầu ra, chưa kịp hỏi thì tôi đã luồn tay vào. Xương yết hầu của hắn bị tôi bóp bẹp đi như trái chuối lùn. Bị đánh đòn chết bất thình lình, hắn vẫn ngồi yên, không cựa cậy để kháng cự cũng như không kêu được nửa tiếng.

Tôi vòng ra đầu xe phía trước. Hai khẩu tiêu chặn tôi lại:

— Thẻ hành sự của đồng chí thiếu tá đâu?

À ra Faben đã phong chức thiếu tá KGB cho

tôi để kéo dài thời giờ ! Tôi uốn ngược đáp « thế đây, hai đồng chi đợi một phút » và cho tay vào túi. Nhưng tôi chỉ rút ra cái quạt máy và tống vào quai hàm tên đứng bên trái. Tôi cần loại hấn trước tiên vì hấn đứng cách tôi một thước, nếu hấn lấy cò, đạn có thể xuyên qua người tôi. Hấn ngã lộn ra phía sau, khẩu súng rơi xuống lề đường kêu cộp một tiếng khô khan. Trước khi hấn ngã, tôi đã đánh ngã tên đứng bên phải bằng bàn chân. Tôi dẫn cạnh giày vào xương ống quyển của hấn. Hấn nằm dài trên đất, thần trí mê man mà không kịp hiểu tại sao.

Tôi cúi xuống dựng hấn ngồi dậy, xóc lên vai, rồi lao thật mạnh vào mặt bạn hấn. Hai khối thịt tổng cộng 160 kí-lô, chưa kể quần áo, đụng nhau kêu bốp. Mặt mày nát bầy, cả hai đều táng mạng trong chớp mắt. Giàn điệp hành động vốn là nghề giết người, tuy vậy, đêm ấy tôi đã giết người quá nhiều.

Tôi phải tay trèo lên xe.

Đường hẻm chạy sâu vào bên trong độ trăm thước thì quẹo. Chiếc cam-nhông lù lù ở khuỷu hẻm. Chắc là cam-nhông của cô gái KGB, cộng sự viên tin cậy của Kira. Tôi mở đèn cốt, nháy, tắt hai lần như vậy. Vì Kira không dặn tôi nháy đèn.

Xe cam-nhông nháy đèn trả lời. Tài xế chỉ nháy mỗi một lần. Kề ra tôi liều thật : hẻm này ở sau lưng khách sạn Quốc Gia, nghĩa là ở trong

phạm vi canh phòng chặt chẽ của công an mặt vụ, mở đèn xe hơi đã là chuyện bất thường, nháy đèn luôn hai lần còn là chuyện bất thường hơn nữa. Nếu có một tên cớm nào phát phơ quanh đây là kế hoạch thoát thân của tôi sẽ bị bại lộ.

Vâng, tôi liều thật. Nhưng là liều một cách tính toán. Khi nào đọc hết cuốn truyện này đọc giả thân mến sẽ thấy là tôi liều có lý.

Cô gái KGB chờ tôi trên xe cam-nhông. Đó là một loại cam-nhông thông dụng ở Liên xô, động cơ Vônga 14 mã lực. Gắn vào xe du lịch, 14 mã lực này chỉ được tốc độ mỗi giờ tối đa là 135 cây số mặc dầu lòng máy gần 2500 phân khối, nghĩa là bằng lòng máy xe Métxêdét Tây Đức 2500 (thú thật, đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu vì sao hai xe lòng máy tương đương mà Métxêdét phóng suýt soát 190 cây số-giờ). Giàn cam-nhông này cao lều nghêu bit bùng và dài bằng xe chuyên chở chung Vônva-gen nên tốc độ tối đa từ 135 bị tuột xuống 90 hoặc 100 cây số - giờ là cùng. Nhìn xe cam nhông nằm chênh ềnh, tôi thở dài ảo não. Trốn khỏi Liên xô, vượt qua bức màn sắt sang Tây phương trên con rùa 100 cây số-giờ này thì biết năm nào mới đến nơi ? Đó là chưa nói đến hàng lô trở ngại sẽ gặp dọc đường... Mặt vụ KGB chỉ cần cho nhân viên lái xe máy dầu 50 phân khối đuổi theo cũng có thể chặn lại dễ dàng, chẳng phải huy động đến

xe ZIL ngon đường như gió cuốn hoặc máy bay trực thăng bay lượn trên trời nữa.

Nhưng sự thất phũ phàng đã hiện ra trước mắt. Tình báo Tây Đức phối hợp với tình báo Hoa Kỳ không thiếu tiền bạc và phương tiện nhưng chỉ có thể cung cấp cho tôi một con rùa cơ khí.

Cô gái KGB mở cửa cho tôi trèo lên vì nền xe hơi cao. Nàng nói tiếng Anh trơn tru với Faben :

— Mời ông bà trèo lối sau. Bên trong có đầy đủ tiện nghi. Ông bà yên tâm, chúng tôi đã lo liệu chu đáo.

Sau khi nghe cửa sau đóng lại tôi mới nhảy lên cạnh cô gái KGB. Tôi chưa kịp chào thì nàng đã nhanh nhẩu chào trước, giọng ngon như tầm mật ong rừng :

— Nhân viên Intourist - KGB trân trọng chào anh !

Hừ, nàng bắt đầu kêu tôi bằng « anh ». . . . Tôi xiết bàn tay búp măng của nàng :

— Cô có thể cho tôi biết tên được không ?

— Anh đòi biết tên em làm gì ? Vì trong lúc này còn có nhiều việc quan trọng hơn nhiều, phải không anh ?

Một chặng đường dài giằng dặc đã được vượt qua : nàng xưng « em » ngọt xớt với tôi. Nhưng coi chừng, lưới không xương nhiều đường lắt léo, nàng có thể cho tôi ăn atemi nếu tôi đốt cháy giai

đoạn. Tôi bèn gật đầu :

— Phải. Việc Kira bị nạn chẳng hạn.

Nàng sửng sốt :

— Kira nào ?

Tôi cũng sửng sốt :

— Vậy cô không phải là cộng sự viên của Kira ?

— Không.

— Ai phải cô lái xe đến đây chờ tôi ?

— B. 52.

— Đàn ông hay đàn bà ?

— Không biết. Mạng lưới phản gián ở đây rất chặt chẽ nên nhân viên hành động thường không được gặp mặt cấp chỉ huy. Cấp chỉ huy trực tiếp của tiểu tổ mà em là thành phần được gọi là B. 52. Theo lệnh B. 52, em phải đoạt một xe chở hàng của Intourist đến đợi suốt đêm trong hẻm sau lưng khách sạn Quốc Gia. Theo lệnh B. 52, em phải hộ tống anh và hai chiến hữu đến vùng biên cảnh Liên Xô. Theo lệnh B. 52, em phải..

Tôi ngắt lời nàng bằng một tiếng cười ngán. Thật ra tôi đã cố dẫn, nếu không đã phá lên cười sảng sặc. B. 52, B. 52.. là tên pháo đài bay của Mỹ khét tiếng ở chiến trường Nam Việt. Nó lơ lửng trên tầng cao, thả hàng trăm tấn bom xuống đất, người bên dưới không nghe tiếng máy của nó, đến khi bom nổ ầm ầm mới biết là bị oanh tạc. Kira

quả là con người hài hước. cũng như phi cơ không lồ B.52 chơi trò du kích không gian, Kira đã chơi trò du kích nghề nghiệp với tôi. Nàng hẹn tôi tại Mạc tư Khoa nhưng đến phút chót lại biến mất. Nàng không định rút lui với tôi nhưng đến phút chót lại hẹn rút lui.

Tôi cười vì nhận thấy bí danh của Kira có vẻ trào lộng, nhưng cũng vì tôi nhớ lại một chuyện xảy ra cách đây 7, 8 năm. Hồi ấy, tôi đang du hí ở Luân đôn và bắt gặp với một cô gái có thân hình vĩ đại của võ sĩ đô vật Nhật bản. Tôi không biết tên nàng, tình cờ một đêm đi lang thang trong xóm yên hoa gần Sôhô nàng phóng xe nhanh như tên bắn suýt cán phải tôi. Nếu tôi không nhanh mắt, và nhanh chân nhảy lên lề đường thì đã ăn bánh xe của nàng. Nàng xuống xe hỏi han và xin lỗi. Trời nhiều sương lạnh nàng mời tôi ngồi chung xe lái về lữ quán; thế rồi thay vì về phòng trọ của tôi, tôi lại về thẳng phòng ngủ của nàng và ở luôn cả đêm. Té ra nàng là một giai nhân làm nghề kiểu mẫu quần áo tắm, những đêm lạnh, vì tiền lép kẹp nàng có thói quen lái xe đi tìm... bỏ lạc đàn ông. Tuy vậy, nàng là con nhà đúng đắn, không phải con điếm. Có thể gọi nàng là điếm, song là điếm thượng lưu «nhảy dù». Tôi không có đồng xu teng nao trong túi vì ông Hoàng (đúng ra là Nguyễn Hương, kẻ thù đáng.. yêu và cũng đáng sợ của

tôi) quên gửi chi phiếu. Giai nhân không đòi tiền, sáng hôm sau còn tặng tôi tiền về xe nữa. Tôi hỏi tên thì nàng đáp :

— Em nặng 90 kí, vòng ngực 107 phân, chông thứ nhất của em lại là sĩ quan phi công nên tụi bạn gọi đùa em là B.52.

Quả đất tròn... lịch sử là sự tái diễn không ngừng... không hiểu vô tình hay hữu ý Kira lại lấy bí danh B.52. Tôi đang cười thì cô gái KGB đập mạnh vào vai :

— Chừng nào trốn khỏi Liên Xô hãy cười cũng chưa muộn Anh đã lên đường chưa ?

Cô gái KGB vừa sửa lưng tôi. Giọng nàng thánh thót nên tôi muốn được trò chuyện với nàng mãi. Vòng ngực 100, vòng eo 60 ấy mà ôm gọn trong tay thì tuyệt. Giá được ôm nàng rồi ăn đạn của Mật vụ sô viết tôi cũng không tiếc đời nữa...

Nàng nhắc lại câu hỏi làm tôi choáng tỉnh.

— Chưa. Vì còn phải đợi B.52.

Nàng nhìn vào đêm tối thở dài :

— Chắc B.52 đã bị bắt.

— Tại sao cô biết ?

— Em đoán như vậy. Theo quy ước đã định, sau khi em đậu xe ở đây em phải gọi điện thoại vô tuyến cho B.52, và B.52 sẽ cho thêm chỉ thị mới. Nhưng B.52 không lên tiếng. Em đã thử tần số cấp cứu. Và tần số này cũng im lặng. Điều này có

nghĩa là B 52 đã gặp trở ngại bất khả kháng.

Tôi tra chìa khóa công-tắc :

— Cô không sợ bị lộ ư ?

Cô gái KGB lắc đầu :

— Anh đừng lo. Vì sau khi anh nổ máy em sẽ đeo mặt nạ. Mặt nạ này trông như thật. Và lại, em là nhân viên có cổ cánh tại cơ quan Intourist. Một vài cấp bộ chỉ huy KGB sẵn sàng che chở cho em.

Thấy tôi nhìn nàng bằng con mắt soi mói, nàng đẩy tôi ra :

— Anh đã hiểu lầm em. Em không mua sự an toàn bằng hy sinh thể xác đâu. Mà là bằng tình yêu thật sự. Vì hôn phu của em hiện giữ một chức vụ nòng cốt trong trung ương KGB. Nhưng thôi, em đến đây không phải để thổ lộ tâm tình với anh. Anh cứ lái thẳng ra ngoại ô. Giờ này chắc lệnh báo động chưa được ban hành. Công an sẽ viết thư tường thuật như rùa, trước khi đặt rào cản ở các trục giao thông chính vào thành phố họ phải gọi đây nói cho hàng chục cơ quan và ông lớn, rồi sau đó còn phải ký văn thư, còn nhiều thủ tục rườm rà nữa... Anh biết tại sao họ chậm như rùa không ? Vì ai cũng sợ trách nhiệm trút lên đầu mình nên không dám nhận lãnh, nhân viên báo cáo lên chủ sự, chủ sự báo cáo lên chánh sở, chánh sở báo cáo lên giám đốc, trời lại khuya, các đồng chí bực cỡ chánh sở và giám đốc đang ngủ trong phòng sưởi ấm bọn

dàn em không dám đến quấy rối. Vì vậy em có thể bảo đảm chắc chắn với anh rằng chúng mình sẽ yên ổn đêm nay.

Nhưng bắt đầu từ ngày mai...

Tôi mở ô cửa ăn thông ra phía sau xe hơi. Qua ánh sáng tấp-lô mờ mờ, tôi thấy Faben và Loló ngồi đối diện nhau. Lẽ ra trong hoàn cảnh này họ phải dính chặt lấy nhau. Nhưng như cả hai đều đang đắm mình trong suy nghĩ. Họ suy nghĩ gì, chỉ có Trời biết.

Tôi gài số, đạp ga xăng, dứt cam-nhông ra khỏi lề. Xe chồm lên, vọt ra giữa đường làm tôi hoảng hồn. Tôi đã lầm lẫn khi tưởng rằng chiếc cam-nhông gắn động cơ Vônga chỉ là con rùa, chạy lạch bạch mỗi giờ được trên dưới trăm cây số. Căn cứ vào trốn xe tôi biết là động cơ cam-nhông thuộc loại lớn nhất Liên xô. Nghĩa là xoàng ra cũng phải là động cơ Zil HIG, 34 mã lực, khả dĩ kéo cam-nhông tới tốc độ 180 cây số-giờ.

Đọc được tư tưởng của tôi, cô gái KGB cười nửa miệng :

— Hừ... anh còn chê em nữa không ?

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Nào tôi dám chê cô gì đâu ?

Nàng nguyệt một cái dài lê thê :

— Hừ... anh giấu em sao được ? Cách đây 2 phút, anh chê em là không biết chọn xe tốt. Trước

khi lên đường, em đã đắn đo kỹ càng. Thường lệ, xe chở hàng của Intourist đều mang động cơ Vông-ga, riêng những xe giành cho cán bộ KGB trong Intourist mới được lắp động cơ đặc biệt.

— Cô tài thật Động cơ Zil IIG phải không ?

— Cũng không. Động cơ này được gọi là chạy nhanh nhất Liên xô, nhưng so sánh với xe Mỹ thì vẫn chưa thấm tháy. Nè, anh mở rộng vành tai mà nghe, chiếc Vông-ga tầm thường anh đang lái đã được gắn động cơ 41 mã lực của công ty Ford Hoa kỳ, các xy-lanh lại được Shelby xoay rộng nên tốc độ của nó lên tới 230 cây số-giờ. Anh đã yên tâm chưa ? Với sức nhanh 230 cây số-giờ, anh sẽ cho toàn thể xe hơi xô viết ăn bụi. Dọc đường, nếu sợ thì chỉ sợ trục thẳng mà thôi.

Lòng tôi bỗng trở nên nhẹ nhõm như vừa cất được gánh nặng. Xe cam-nhông lướt trên đường nhựa, hùng hổ như xe đua. Thật vậy, tốc độ 230 cây số-giờ là tốc độ ghê gớm, trên thế giới chỉ thua thần mã Ferrari. Cô gái KGB đã lo liệu chu đáo, vậy mà tôi đã nghi oan cho nàng.

Trong chốc lát, chúng tôi đã ra đến ngoại ô. Từ trung tâm Mạc tư khoa ra đến ngoại ô, tôi không bị vọng gác nào chặn lại. Xe cộ rất thưa thớt, dường như người Nga không ra khỏi nhà ban đêm. Tỉnh thoảng tôi mới gặp một chiếc dip hoặc một quân xa nặng nề chạy ri ri trên con đường

đen sì rộng gấp ba xa lộ Biên hòa.

Cô gái KGB cất tiếng hỏi :

— Anh định theo lộ trình nào ?

Tôi quay lại nhìn nàng :

— Tôi cũng không biết nữa. Vả lại, người hướng đạo là cô, tôi chỉ có nhiệm vụ điều khiển vô-lăng.

— Tại sao B-52 lại dẫn là chúng mình lái theo đường số 3 ?

Lẽ ra tôi phải hỏi lại «đường số 3 là đường nào» tôi lại lặng thinh. Tôi chất lưỡi nhè nhẹ rồi gật đầu :

— Ừ, thì dùng đường số 3.

Điệp viên tây phương trốn khỏi Liên xô bằng nhiều con đường khác nhau. Phát xuất từ Mạc tư Khoa, họ có thể chọn các hướng Bắc, nam hoặc tây, chứ không thể đi về phía đông, vì là trở vào nội địa hàng ngàn cây số đến vùng băng lạnh Tây bá Lợi á. Đường về phía nam dẫn đến Hắc hải đến Thổ nhĩ kỳ hoặc biên Cát-piên đến Ba tư, tuy nhiên lộ trình này quá xa, những hơn hai ngàn cây số đường thẳng nên chỉ được sử dụng trong trường hợp đặc biệt. Theo chỗ tôi biết, điệp viên Mỹ thường dùng con đường này vì tổ chức giao liên của họ ở nam bộ Liên xô được coi là khá kiên cố và hữu hiệu.

Đường lên phía Bắc ngắn nhất và dễ nhất miễn

hồ có đủ phương tiện vượt qua E-tô-ni, một tiểu quốc chư hầu Liên xô, rồi vượt qua biển Ban-tích vào Phần lan hay Thụy điển. Điệp viên Anh quốc thường đi từ Mạc tư Khoa lên đến thành phố Lenin gôrát, lên ra biển, xuống tàu chạy qua Phần lan cách đó trăm cây số, hoặc đi sâu lên phía bắc nữa men theo hồ Ladô-ja để lọt vào đất liền Phần lan.

Con đường phía bắc được canh phòng cẩn mật, tuy nhiên từ đại chiến thứ hai đến nay điệp viên tây phương đã đi về ngon lành. Mãi đến khi bức tường ngăn đôi thị trấn Bá linh được xây cất, phần gián Sở viết mới chặn nghẹt con đường phía bắc nhờ áp dụng biện pháp kiểm soát tinh vi, và phần nào cũng nhờ sự phản thùng của các điệp viên tây phương.

Con đường phía tây cũng dài hai ngàn cây số nhưng tương đối dễ thoát thân hơn vì dọc lộ trình không có thành phố lớn, toàn là đồng ruộng, đồi núi, lại xuyên qua ba quốc gia chư hầu Ba lan Tiệp khắc và Đàng Đức. Mặt khác, con đường này lại gồm hàng chục con đường nhỏ khác, từ Mạc tư Khoa chạy sang phía tây, binh sĩ và công an xô viết chỉ có thể trấn giữ những trục giao thông quan trọng.

Trên hai ngàn cây số này tình báo tây phương đã đặt được nhiều trạm tiếp tế, phần gián xô viết cố gắng khám phá nhưng chẳng đi tới đâu. Mỗi cơ quan như CIA, MI-6 tình báo Tây Đức đều có đường riêng. Sở Mật vụ của ông Hoàng cũng lập

được một đường riêng.

Con đường số 3 mà Kira nói là con đường nào?

Tôi nghĩ mãi không ra. Ngồi bên cô gái KGB chăm chú nhìn con đường nhựa thẳng bằng mở dài ra phía trước. Ban đêm ở Liên xô thật là tĩnh mịch, Không gặp xe, gặp người đã đành, tôi lại không nghe cả tiếng côn trùng rì rả, hoặc tiếng chó sủa trắng suông nữa. Đường như chủ nghĩa cộng sản đã làm côn trùng câm họng. Tôi không nghe tiếng chó sủa mà không hiểu tại sao. Có người bạn trong MI-6 nói đùa rằng chó hết sủa vì trên thực tế dân Nga đã đánh đụng hết sạch. Tôi chưa nghe nói đến việc dân Nga khoai « nai đồng quê » nhưng người bạn ấy đã bảo đảm với tôi rằng món « mọt tồn » dân Nga còn giỏi hơn người Bắc ở nước Việt thân yêu của tôi nữa.

Cô gái KGB hỏi tôi :

— Anh có qua Minsk không ?

Minsk là thị trấn bản lề dọc lộ trình từ Mạc tư Khoa qua phía tây. Bất cứ đường xuất-nhập nào cũng phải chạy qua thành phố Minsk.

Không hiểu sao khi ấy tôi lại nhớ quay nhớ quất Sài gòn, Giờ Sài gòn hơn giờ Mạc tư khoa 4 tiếng, giờ này ở Sài gòn đã gần sáng. Tôi yêu Sài gòn ban đêm song lại ưa Sài gòn gần sáng. Những khi được nghỉ xả hơi, không bị ông Hoàng quấy nhiễu hoặc các nữ đồng nghiệp ranh mãnh và đa

ting trong ban Biệt vụ rình rập, tôi thường du hí suốt đêm, 3,4 giờ sáng mới lờ dờ về phòng. Giờ ấy tắm nước nóng dội nước lạnh thì tuyệt. Thật vậy, đó là thời khắc thanh khiết nhất trong ngày nên nước được trong và thơm không khi cũng trong và thơm không kém. Tắm xong lên giường ngủ, thú thật trong đời ít có khoái lạc nào bằng. Vì giấc ngủ xâm chiếm cơ thể một cách nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như giấc ngủ hài nhi nằm trong nôi do mẹ đưa đẩy...

3,4 giờ sáng cũng là thời khắc thần tiên nếu tôi không du hí trong trà đình, tửu quán mà chỉ làm bạn với nệm mút và bốn bức tường kín đáo. Vì đó là lúc mà lòng nam nữ bồi hồi và rung cảm nhiều nhất. Tình yêu trai gái lúc 3,4 giờ sáng thường nồng nàn, say sưa hơn bất cứ giờ nào khác.

Sau lưng tôi thành phố Mạc tư khoa đã khuất hẳn trong màn đêm dày đặc. Mạc tư khoa buồn như trấu cấn, với 5 triệu dân đã mất hết nụ cười giữa một ngàn đường phố hợp thành 25 quận trên một diện tích mênh mông trên 35 triệu mét vuông. Nhưng Mạc tư khoa lại có những thú vị không nơi nào có, ấy là gần 80 nhà tắm công cộng. Tại Sài Gòn, tắm vào lúc gần sáng là một thú vị khác thường; tại Mạc tư khoa không có gì thú vị bằng tắm trong những ngày lạnh giá hàn thử biểu tuột dưới không độ mà nước hồ tắm công cộng vẫn ấm, mà hơn 10 ngàn trai gái được bơi lội bên nhau.. Chuyển đi

này, tôi dự tính giành một buổi chiều tắm no nê tại hồ tắm Kropotkinskaia, nhưng..

Có gái KGB thúc cùi trở vào ngực tôi :

— Trạm gác ! Giảm bớt tốc độ !

Xe hơi đang phóng gần 150 cây số một giờ. Tôi đạp nhẹ vào bàn thắng, mũi xe nằm rạp xuống, cần chạt lấy mặt đường một cách ngoan ngoãn. Kê rạp bố thắng của chiếc cam-nhông nặng nề này phải là một chuyên viên an ninh xe hơi, thắng đĩa của xe đua Porsche khét tiếng nhất hoàn vũ cũng chỉ có thể hữu hiệu đến như thế này là cùng..

Đồng hồ tốc độ chỉ 50 cây số. Tôi hỏi cô gái KGB :

— Có đậu lại không ?

Nàng đáp :

— Phải đậu lại, rồi tùy cơ ứng biến.

— Cô có đủ giấy tờ di chuyển chứ ?

— Có đủ. Em hơi lấy làm lạ. Con đường này tuần nào em cũng lái qua hai lần ban đêm, nhưng chưa lần nào em bị lính chặn lại.

— Nghĩa là lệnh truy tìm đã được ban hành ?

— Có thể. Song em không tin. Em không tin là họ phản ứng nhậm lệ như vậy.

Tôi thắng xe ngay trước vọng gác. Đó là một vọng gác bằng gỗ sơn đỏ nằm lỏng chỏng bên đường, đối diện cây rào cản sơn trắng vắt vẻo ngang đường. Một tên lính đội mũ sắt, bồng súng

tiêu liên, đang đứng xoạc chân, dáng điệu hách dịch ở đầu cây rào cản vừa được hạ xuống. Trước vọng gác chỉ có một ngọn đèn điện vàng ệch, không đủ sức xua đuổi màn đêm. Từ phía hoàn toàn vắng vẻ, không một bóng xe hơi chạy ngược chiều hoặc từ phía sau phóng tới.

Bên trong vọng gác tôi thấy hai tên lính gác đứng lơ nhõ. Với ba khối thịt vụng về và chậm chạp này tôi chỉ cần nửa phút rượt quyền là giải quyết êm thấm. Tôi đã có cách làm chúng trở thành khúc gỗ bất động trước khi chúng lên đạn vào nòng và bóp cò.

Nhưng tôi đã thất vọng ngay vì bọn gác không gồm 3 tên mà là hơn một tiểu đội. Trong chớp mắt, như tuân theo một mạng lệnh vô hình chúng từ bóng tối xông ra, tên nào tên nấy đều nai nịt gọn ghẽ, súng ống cầm tay, vẻ mặt đặng đặng sát khí, chúng tỏ chúng sẵn sàng nhả đạn. Tôi đếm được cả thấy 6 khẩu tiêu liên cùng chĩa vào xe cam-nhông. Trong khoảng cách 5 thước, chỉ một khẩu tiêu liên cũng đủ làm tiêu tan mưu đồ chuyển bại thành thắng, huống hồ chúng có **chúng 6 khẩu**. Nghĩa là tôi chưa kịp cục cựa thì hơn 300 viên đạn 9 li sẽ bay ào ra một loạt. Trừ phi da thịt tôi bằng thép chiến xa tôi mới có hy vọng thoát chết.

Lớ lớ đập nhẹ vào ô kính ngăn đôi xe hơi. Cô gái KGB chõ miệng vào quát :

— Cứ ngồi yên, đừng lên tiếng.

Tên lính đứng cạnh rào cản xốc lại khẩu súng, bắt đầu khệnh khạng tiến lại đầu cam-nhông. Nga là xứ lạnh nên bọn lính phần nhiều to con, xoàng ra cũng cao hơn tôi nửa cái đầu, và gầy nhất cũng nặng hơn tôi cả chục kí. Tôi vốn thích độ tài với đối phương bị thịt vì quật ngã những tên gày còm tôi cảm thấy ngứa ngáy tay chân. Tên lính đang bước tới có trông mắt xanh biếc của người miền bắc, đôi vai và cái ngực lớn như cái tủ lạnh 220 lit.

Cô gái KGB vẫn nói đều đều vào tai tôi, giọng nằng nằng một cách lạ lùng :

— Anh đừng tỏ thái độ gì cả, chia khóa đề nguyện trong công tác, chờ vội rút ra. Tốt hơn là anh vẫn gài số đề khi động dụng có thể phóng qua rào cản. Em sẽ xuống xe, vào trạm gác trình giấy tờ cho bọn lính. Nếu em quay ra, miệng mỉm cười, nghĩa là mọi việc được trôi chảy. Nhược bằng anh nghe tiếng em kêu thét, tức là cơ mưu đã bại lộ, anh hãy xả hết ga, phóng thẳng. Thị trấn Minsk chỉ còn cách đây 150 cây số mà thôi. Nếu...

Nàng không có thời giờ nói hết vì tên lính đã đến ngang cửa xe. Hắn thò đầu vào nhìn tôi và cô gái KGB. Hắn nhìn cô gái KGB lâu hơn, và bằng cặp mắt khác hơn. Tôi biết là từ lâu hắn chưa được ôm ấp đàn bà. Tim đàn bà đẹp ở Liên xô cũng khó như tìm đường cong 95, 60, 95 ở Sài-gòn.